

[Bundvad.]

finde en Ordning, der sikrer, at Arbejdet og Arbejderen lettest muligt finder hinanden, en Ordning, hvor Arbejde gaar frem for Understøttelse. Da vi sidst talte om Bestemmelser for Arbejdsløshedskasserne, nemlig da Venstregeringen med de borgerlige Partiers Støtte fik gennemført Nedsættelse af de daværende Sats, hævdede vi, at hvis der kunde paavises Mangler ved Kontrollen, saaledes at Misbrug maatte finde Sted, var vi villige til at medvirke til nødvendige Kontrolforanstaltninger, og det Løfte staaer vi naturligvis ved, naar det er muligt at finde en Ordning, der er rimelig, ogsaa set fra et Arbejdersynspunkt. Om den af den højtærede Minister foreslaaede Kontrolordning er den rigtige, kan jeg ikke paa Forhaand sige. Vi maa have Sagen i Udvalg af flere Aarsager, bl. a. fordi Arbejdsløshedskassernes Folk skal have Lejlighed til at se paa Forslaget. Jeg er forbavset over, at den højtærede Minister ikke før Forelæggelsen har konfereret med Arbejdsløshedskassesekperterne om det foreliggende Lovforslag. Jeg ved vel, at disse paa samme Maade som Arbejdere og Kommunalfolk og andre af Udvalget er blevet spurgt om deres Mening om Arbejdskortene, og hvad de kunde ønske sig i Stedet, men det er dog de Folk, der skal arbejde med Ordningen i Praksis, de Folk, der gennem deres daglige Virke har langt den største Erfaring, der burde se paa Forslaget, inden det ophøjes til Lov. Dermed er ikke sagt, at det nedsatte Udvalg ikke er et sagkyndigt Udvalg, tværtimod, for det er det, og det Arbejde, det har nedlagt i Betænkningen, er et godt Arbejde, selv om man vil kunne diskutere Slutresultatet, nemlig Forslaget til Kontrolordning. Men jeg mener, at Kassernes Folk maa spørges, og jeg er saa meget mere forbavset over, at Ministeren ikke paa Forhaand har gjort det, som jeg ved, det er Praksis i øvrigt, at man forhandler med Erhvervsorganisationerne. Det er jo ikke saa mange Dage siden, det ærede Medlem Hr. Carl Petersen ønskede at kende de Retningslinier, Landbrugsministeren vilde anlægge for de 3 Mands Udvalg, der skulde arbejde med Spørgsmaalet om Jord til de indeklemt Husmænd; Ministeren svarede da paa en saadan Maade, at ingen kunde være i Tvivl om, at han ønskede Tilslutning fra Erhvervsorganisationerne, før Retningslinierne blev givet. Det samme Hensyn burde være vist Kassernes Repræsentanter, men vi kan jo i Udvalget indhente det forsømte.

Vi gaar altsaa ind i en Drøftelse af de foreslaaede Kontrolforanstaltninger; dog vil

jeg gerne allerede nu tage et Forbehold. Jeg ser af Bestemmelsen i den nye § 23 A, at der muligvis skal kunne gennemføres noget med Kortordninger og noget om Arbejdsgivernes Pligt til at oplyse om udbetalt Løn. Jeg ved ikke, hvad der dækker sig under det, men det kan vi faa nærmere Forklaring paa i Udvalget. Jeg vil blot sige, at vi ikke under nogen Omstændighed gaar med til en Ordning, der er en camoufleret Bibeholdelse af Arbejdskortordningen. Jeg ved, at der er Kredse, som fortsat er interesseret i generelle og stive Ordninger med Hensyn til Kontrol, og jeg ved, at Arbejdsgiverne i deres Betsvarelse til Udvalget har meddelt, at de ikke vilde betænke sig paa at indføre Arbejdsbogen eller, som vi plejer at sige det, Skudsmaalsbogen, for Arbejdere. De gamle Tanker lever altsaa endnu, og derfor tager jeg paa Forhaand det Forbehold. Hvis Tanken, der er nedlagt i Forslaget, derimod gaar ud paa det, som der synes at være givet Udtryk for i Betænkningen, at man vil tillempe en smidig Tilpasning til de forskellige Kasser, en Ordning, som visse Kasser, f. Eks. Smedenes, Tekstilarbejdernes, Tobaksarbejdernes, selv har ønsket gennemført, saa kan vi naturligvis drøfte Sagen, det er givet.

Saa meget om Kontrolordningen.

I Lovforslagets § 2 ser jeg, at man nu har ændret Begrebet „ugift“ til „Ikke-Forsørger“. Jeg finder denne Ændring helt rigtig, fordi man i Praksis i Kasserne i en Række Tilfælde maa skelne mellem Ikke-Forsørgere og Forsørgere i højere Grad end mellem gifte og ugifte, hvilket naturligvis beror paa en hel Række særlige Forhold.

Derudover er der i samme Paragraf en anden Bestemmelse, som jeg ikke er slet saa begejstret for. Ifølge denne Bestemmelse sættes Formuegrænsen for Ikke-Forsørgere op fra 8 000 til 10 000 og for Forsørgere op fra 12 000 til 15 000 Kr. Det gøres i Bemærkningerne gældende, at Revision af disse Bestemmelser ikke har fundet Sted siden 1937. Priserne er imidlertid steget ca. 60 pCt. siden 1937, og hvis man derfor skal holde en tilsvarende Formuegrænse som den, man dengang havde, skal man op paa henholdsvis 12 800 og 19 200 Kr., og hvor det drejer sig om Formue, som delvis bestaar i fast Ejendom, skulde Grænsen sættes op i tilsvarende Forhold. Jeg ved ikke, hvad Begrundelsen er for, at man ikke har ført dette Forhold à jour, som man vilde gøre det ved en almindelig pristalsreguleret Bestemmelse, men det maa vi tale nærmere om i Udvalget. Der er heri nedlagt noget, som strider imod, hvad den højtærede Minister i øvrigt har nedlagt i sit Forslag om Alders-